

Ὁ Μαθιὸς πῆρε λίγο ἀπάνω του. Ἄρχιζε νὰ παρηγοριέται καὶ μοναχὸς του καὶ οἱ βρисиές τῆς γρηῆ - Λαλεχίνας τοῦ ἤρθαν πάλι στὸ νοῦ του.

— Τὴν γρουσουῆψε κι' αὐτὴ ἡ μάννα τῆς μὲ τὴ γρίνια τῆς, ὅπως ἔφαγε καὶ τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὸν ξεκούτιανε. Τώρα τὰ-θαλε μὲ κείνον. Ὅλα ὁ γέρωσ τὰ φταίει. Ἔτσι, λέει, ἦταν κι' αὐτὸς ξελογιασμένος σὰν τὸ γαμπρὸ ποῦ διάλεξε. Προχθὲς σὰ γυρίσανε ἀπὸ τὸ λείψανο τὴν ἔπιασαν τὰ δαιμόνια τῆς. « Ἀπὸ σένα ἔχασα τὸ κορίτσι μου, τοῦ ἔλεγε. Πῆγες καὶ διάλεξες τὸ γαμπρὸ σὰν τὰ μοῦτρα σου. » Καὶ καθὼς τὴν πιάνανε τὰ δαιμόνια ἄρπαζε κἄτι κἄδρα τῆς Βενετιᾶς ποῦ εἶχε φερμένα ὁ γέρωσ στὰ νειᾶτα του καὶ τὰ πέταε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τί τῆς ἔφταιγαν τὰ κἄδρα ;

— Γυναικεῖα μυαλά ! εἶπε ὁ κὺρ Φώτης ὁ Πάρεδρος· δὲν βρίσκεις ἄκρη.

Ἔλεγε ὁ ἕνας τὸ κοντό του κι' ὁ ἄλλος τὸ μακρὺ του. Ἄλλοιμονο σ' αὐτὴν ποῦ γάθηκε ! Ἡ θάλασσα ὄζω βοῦίζε. Τὰ κύματα ἔσπαζαν στὸ μῶλο ἀγριεμένα. Μέσα στὸ βουητὸ τῆς θάλασσας μιὰ φωνὴ μεθυσμένου ἔσχιζε τὸν ἀέρα :

« Μὲς στὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας ἡ ἀγάπη μου κοιμᾶται...
Παρακαλῶ σας, κύματα, μὴ μοῦ τὴν ἐξυπνᾶτε ».

Ὁ Μαθιὸς, ποῦ εἶχε τραβήξει δύο - τρία ρόμια γιὰ νὰ παρηγορηθῆ, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του :

— Νά ἕνας χριστιανὸς ποῦ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ πνιγῆ στὴ στερηῆ, εἶπε. Τὸ κακὸ εἶνε πῶς σὰν πέση κι' αὐτουνοῦ ἡ ἀγαπητικιά του νὰ τονὲ βρῆ στὴ θάλασσα, δὲν θάναταμωθοῦν ποτέ...

Κανένας δὲν τοῦ ἀποκριθῆκε. Μόνο ἡ βοή τῆς θάλασσας ἐπάλεψε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ μεθυσμένου :

« Παρακαλῶ σας, κύματα, μὴ μοῦ τὴν ἐξυπνᾶτε ».

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Εἰς πλούσιον φιλάργυρον

Αχ ! σὲ λυποῦμαι, ἄμοιρε, γιατί — μὴ ἀμφιβάλλης —

τοῦ ἑκατομμυρίου σου εἶσαι ἀπλοῦς χαμάλης !

Τὸ κουδαλεῖς καὶ ποῦ τό πᾶς ; Σὲ ξένο νοικοκύρη, κί' οὔτε τὸ χαμαλί σου κερδίζεις, κακομοίρη !

ΣΑΤΑΝΑΣ